

10 1964
gruodis

turinys

Pasikalbėjime	4
Dėdė Juozas	
Žiemos naktis	5
Maironis	
Gintės laiškas Jėzuliui	6
Pušelė	
Puputis, Skambutis ir Kalėdos	10
Linutė	
Veidrodelis ir Murksas	12
J. Jankus	
Dainelė	15
Pr. Naujokaitis	
Pas Jėzuli	16
J. Minelga	
Kelionės ir nuotyki. Lietuvoje	18
Juokinga medžioklė	20
A. Garsas	
Ar žinai...	22
Žiema	23
J. Narūnė	
Truputį pagalvok	24
Galvosūkis	25
Linksmiau	26
Mūsų kūryba	27
1964 Metų turinys	29
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— 1, 6, 10, 11, 20
P. Osmolskis	— 3, 4, 5, 12, 14, 22, 23, 26, 27
E. Muliolienė	— 15, 16-17
K. Šimonis	— 18

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

eglutė

vaikų laikraštėlis

10

gruodis 1964

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA

Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00

atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2,

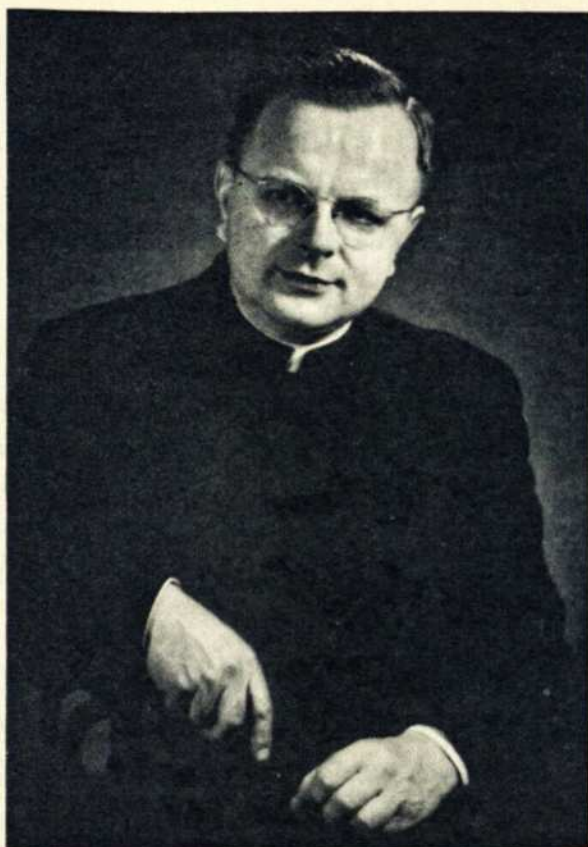
Putnam, Connecticut

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

*Mielus "Eglutės" redaktorius, bendradarbius, rėmėjus, o ypatin-
gai jos skaitytojus nuoširdžiai sveikinu Kristaus gimtadienio —
šv. Kalėdų proga ir linkiu, kad "Eglutė" ateinančiais metais dar smar-
kiau augtų, plėtotusi ir įžiebtų dar didesnę Dievo, tėvynės meilę Lie-
tuvos atžalyno širdyse.*

Kun. dr. Stasys Valiušaitis

**Kun. dr. Stasys Valiušaitis
iš Brooklyn, New York
šio "Eglutės" numerio leidėjas.**

Savo sidabrinio kunigystės jubiliejaus proga, kuri šimet atšventė birželio 13 d., Kun. dr. Stasys Valiušaitis išleidžia šį "Eglutės" numerį.

"Eglutė" ir visi jos skaitytojai nuoširdžiai dėkoja didžiai gerbiamam jubiliatui.

PASIKALBĖKIME

APIE KALĖDŲ PRASMĘ

Dėdė Juozas

Prieš labai daug metų tolimo krašto mažame miestelyje gimė vaikutis, kuris už kelių dienų buvo pakrikštytas Jėzaus vardu. Tuo metu nebuvo nei foto nei filmų aparatų, nebuvo nei laikraščių, o jei ir būtų buvę, tai niekas jo nebūtų fotografavę nei filmavę, nei laikraščiai nebūtų apie tą įvykį pranešę, nes vaikelis gimė ne turtinguose rūmuose, o labai skurdžiame tvartelyje.

Per šias Kalėdas švenčiame 1964-ji Jėzaus gimtadienį. Jei aš galėčiau visus Eglutės skaitytojus surinkti apie save ir paklausti, kodėl taip ilgai švenčiame Jėzaus gimtadienį, nežinau, kokie būtų Jūsų atsakymai. Juk žmonės gimtadienius švenčia tik būdami gyvi. Kai žmogus miršta, jo gimtadieniai užmirštami. Tik labai garsių žmonių, ir tai tik retkarčiais, gimtadieniai prisimenami. Jėzaus gimtadienis labai iškilmingai švenčiamas kasmet, ir veik visame pasaulyje. Kodėl?

Jei kuris iš Jūsų atsakytų, jog Jėzus ne žmogus, aš tam atsakymui pritarčiau. Jėzus yra Dievas, Betliejaus tvartelyje atėjęs į šį pasaulį su žmogaus prigimtimi. Gal kuris kitas "Eglutės" skaitytojas pasakytų, kad Jėzus, kurio gimtadienį Kalėdų dieną švenčiame, nėra miręs, o tebėra gyvas. Tai irgi būtų teisingas atsakymas. Jėzus ir šiandieną taip pat tebėra gyvas, kaip ir Betliejaus tvartelyje. Jo priešai manė, kad Jis tik žmogus ir kad galima Jį sunaikinti. Prikalė Jį prie kryžiaus. Bet Jūs visi gerai žinote, kad po trijų dienų, Velykų rytą Jis kėlėsi iš numirusių ir su žmogaus kūnu įžengė į dangų. Taigi mes švenčiame gyvojo Jėzaus gimtadienį.

ŽIEMOS NAKTIS

Maironis

Ir kas per naktis! Dega žvaigždės aukštai,
bemirkčioja tartum akutės;
iš užgirio pilnas mėnulis, antai,
įspindo į langą pirkutės.

Šarmotas rytys nebeblaško sniegų,
tik kvapą užimdamas spaudžia,
ar pirštais gudriais ant pirkutės langų
žvaigždelėmis verpalą audžia.

Ir dabar pikti žmonės mano, kad Jėzų galima sunaikinti. Mūsų tėvynėje Lietuvoje jie neleidžia švęsti Kalėdų: suaugusius varo į darbą, vaikučius į mokyklą. Jie persekioja visus tuos, kurie Jėzų myli. Bet tie žmonės labai klysta. Jie nenugalės Jėzaus. Sulauksime dienų, kada ir Lietuvoje visi galės Kalėdas švęsti džiaugsmingai ir iškilmingai.

Aš norėčiau dar daugiau atsakymų, ir "Eglutės" skaitytojus vėl klausčiau, kodėl tas Betliejaus Kūdikėlis turi tiek daug draugų, kad Jo gimtadienį visur taip iškilmingai švenčia.

— Jėzų visi myli, — gal atsakytų kokia maža mergaitė. Taip, Ji visi myli, nes Jis savo gimimu atnešė didelį džiaugsmą žmonėms. Nei radijas, nei televizija nepranešė apie Jo gimimą, o visas pasaulis pajuto, kad kažkas nepaprasta įvyko. Trys tolimų kraštų valdovai surado kelią į Betliejaus tvartelį.

Aš dar žiūrėčiau į Jus ir klausčiau:

— Kokį patį svarbiausią darbą padarė Jėzus žmonių laimei?

Aš labai nudžiugčiau, jei kuris iš Jūsų man atsakytų, kad Betliejaus Vaikelis žmonėms atidarė vartus į dangų. Tai pats svarbiausias tikslas, kodėl Jėzus, būdamas Dievas, priėmė žmogaus prigimtį.

Prisiminkime: Kalėdos yra Jėzaus gimimo šventė. Jis atnešė didelį džiaugsmą gyviesiems ir didelę laimę mirusiesiems.

GINTĖS LAIŠKAS JĖZULIUI

Pušelė

Vieną popietį, kai vasara jau ruošėsi palikti žemę, kai jurginų žiedai graudžiai mąjavo saulei, o gervės ir žąsys ilgom virtinėm plakėsi į pietus, Gintė su pustuščiu knygų krepšeliu grįžo iš mokyklos. Jai buvo liūdna, kad mokytoja pasakė: — “Tu negausi knygų ir sąsiuvinių veltui, nes tavo tėvelis neišdirbo kolūky paskirtų valandų. Rytoj ateidama į mokyklą atsinešk pini-gus, tada gausi knygas”.

Ji matė, kaip mokytoja vaikams dalino knygas veltui. Kai ji artėjo prie stalo, nugirdo kaip mokyklos vedėjas pasakė mokytojai, dalinančiai knygas: — Sekmadieniais jos tėvai eina... žinau vedėsi ir ją...

— Bet aš ją buvau įspėjusi, — nustebo mokytoja.

— Pasakyk jai, kad tėvas neišdirbo reikalaujamų valandų...

Gintė pilnai nesuprato, ką ten vedėjas su mokytoja kalbėjo. Bet jai tie nugirsti žodžiai buvo tokie sunkūs. Slėgė širdelę, kaip akmenys. Ji žinojo, kad mamytė nuolat rūpinasi, kad tėvelis nestiprios sveikatos, o darbo valandos tokios ilgos.

Senai, senai Gintė buvo prašiusi tėvelį nupirkti jai judančiom akim, užriestu snukeliu Meškiuką Rudnosiuką. Jis buvo Gintės svajonė. Ji matė vienam žurnale, gautam

iš Amerikos. Didumo jis atrodė kaip jos mažasis broliukas. Kai pasuki rakčiuką nugarėlį, Rudnosiukas žengia lėtu žingsneliu. Kai antrą kartą pasuki rakčiuką, leteną pakelia prie snukučio, pakrapšto pakaušį. Taip gražu, kaip gyvas! Tėvelis buvo sakęs, jei šiais metais nereikės mokėti už knygas, jei Gintė atsisakys kad ir retai gaunamų saldumynų, gal ji Kalėdoms galės gauti Rudnosiuką.

Dabar Gintutės viltys sudužo. Ji žinojo, kad tėvelis pinigų neturi. Savo bankely ji turi vos kelis mažus pinigėlius, kuriuos ji buvo sutaupiusi, atsisakydama taip mėgiamų saldumynų, dabar juos reikės atiduoti už knygas. Nei saldainių, nei Rudnosiuko. Ji tingiai slinko takeliu, kad tik ilgiau nereikėtų pasakyti apie tas knygas. Pagaliau Gintei pasidarė taip graudu, kad ji sudribo ant griovio kranto ir pravirko. Ji verkė ilgai ir graudžiai. Galiausiai, gerai išsiverkusi nusišluostė ašaras, nužėrė ant akių užkritusius plaukus ir pradėjo kažko ieškoti knygų maišelyje. Išsitraukė popieriuką, palygino, ištaisė užsilenkusį kamputį, pasidėjo ant akmenuko ir pradėjo rašyti:

Jėzuli, aš negavau knygų. Mamytė ir tėvelis neturi pinigų. Mano tėvelis daug dirba. Labai daug. Jis daugiau negali. Aš noriu meškiuko. Labai noriu. Aš turiu tik kelis pinigėlius sutaupytus nuo saldainių. Juos turėsiu atiduoti už knygas. Turiu katinėlį Murziuką, bet jis turi atšrius nagus. Jis kartais būna toks negeras, įdrėskia. Mamytė neleidžia jį pasiimti į lovą. Meškiuką tikrai leistų.

Jėzuli, mamytė sakė Tu esi visur. Tai ir Amerikoje. Pasakyk mano tetai, kad aš labai noriu meškiuko. Jėzuli, aš būsiu gera.

G i n t ė

Vikriais piršteliais sulankstė popieriuką, įkišo į pageltusį voką, tvirtai užlipino, prispausdama akmenėliu.

Mamytė tik pašto ženklą prilipins. Nurimusi ir viltinga, mojuodama pustuščiu krepšeliu, kaip drugelis nuskrido namo.

* * *

Šiaurys vėjas šokinėjo tvoromis. Priselinęs prie sniego kupsto, pūstelėjo taip stipriai, kad baltas sūkurys atsitrenkė į langą. Pažadinta sniego čiuzėjimo, Gintė nubudo. Atmerkė mieguistas akis. Lauke jau brėško. Pilkoj kambario prieblandoje buvo šventiška ramu. Gintutė nusižiovavo, pasiraivė, apsivertė aukštiekninka ir galvojo: "Kažin, ar Jėzulis gavo mano laišką. Jau taip senai parašiau. O jis man ne. Mamytė sakė, kad visi laiškai ir dovanėlės bus po eglute, o eglutę pamatysiu tik parėjus iš bažnytelės. Taip norėčiau dabar... Gal įbėgti... Tik minutėlei... Mamytė nei žinos, nei ką... Atsisėdo lovelėje, pamažu iškėlė vieną koją. "Ū-ū, šalta!... bet taip noriu..." Iškėlė antrą ir stojo ant grindų. Kažkas minkštas, gyvas subruzdėjo tarp basų kojų ir gailiai sumiaukė.

— Ma-my-te! — suklykė Gintė.

— Kas atsitiko Ginte, ko tu šauki nesavu balsu? — atsiliepė mamytė iš gretimo kambario.

— Aš užlipau ant kažko gyvo ir sumyniau.

— Tikriausiai katiną sumynei. Argi aš tau nesakiau, kad nepratink jo į lovą. Bet kurgi tu, Gintele,ėjai, kad užlipai ant "gyvo"?

— Aš... aš...ėjau pažiūrėti, ar Jėzulis parašė laišką — įsikniaubusi į pagalvę aiškinosi Gintė.

— Jėzulis dar miega. Ir tau reikėjo miegoti, o ne mindžioti Murziukui uodegytę — nusijuokė mama.

— Bet aš galvojau, jei parašė, tai ir aš parašysiu... ir gal... nunešiu į bažnytelę.

— Na gerai, eik jei jau taip nori parašyti, — leido mamytė.

Gintė persisvėrusi pro lovos kraštą pirma apsižiūrėjo, ar tikrai prie lovos nieko nėra, atsargiai išsiritusi nuslinko

prie eglutės. Čia buvo tikras rojus. Graži, žalia eglutė stovėjo išskėtusi šakas, kurios buvo apkabinėtos įvairiom žvaigždutėm, skriejančiais angeliukais, ilgais riestais saldainiais ir sidabriniais skambaliukais. Pačioje viršūnėje buvo didelis angelas. Rankose laikė gražų kaspiną su aukso raidėmis: "Garbė Dievui Aukštybėse Ir Ramybė Žemėje Geros Valios Žmonėms".

— Angele, aš būsiu gera. Tik tas katinas ten pasipainiojo, — užvertusi galvutę šnibždėjo Gintė. Prikandusi lūpytę, abiem rankom prilaikydama besipainiojančius ilgus naktinius, ant galų pirštelių sukinėjosi apie eglutę. Po eglute buvo didelė pailga dėžė, perjuosta raudona ir žalia šilko juosta. Už juostos buvo užkištas laiškutis su parašu:

"Gintutei Nuo Jėzulinio". Gintė iš džiaugsmo suplojo rankutėmis. Pritūpusi arčiau dėžės, atsargiai, virpančiom rankom, atidarė laiškutį.

Miela Gintele,

Tu prašei pas Jėzulį Meškiuko. Jis Tau siunčia jį per mane. Dar įdedu saldainiukų ir pinigėlių už knygas.

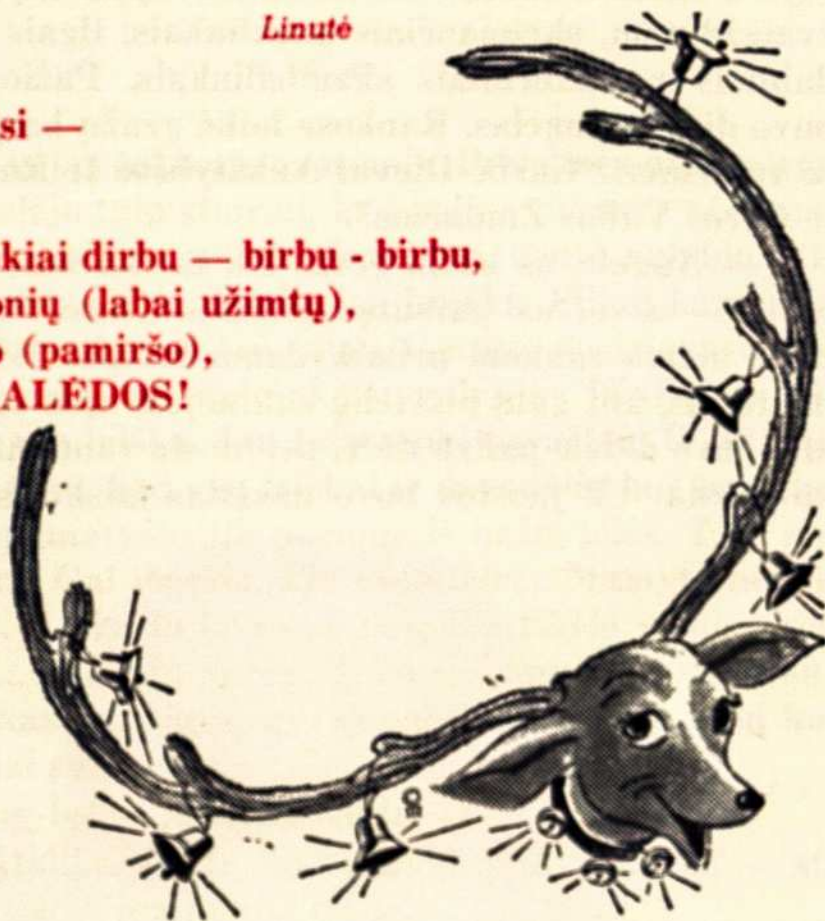
Tavo Tetukė iš Amerikos

PUPUTIS, SKAMBUTIS IR KALĖDOS

Linutė

— Sveiki, visi —
Jūs ir kiti!

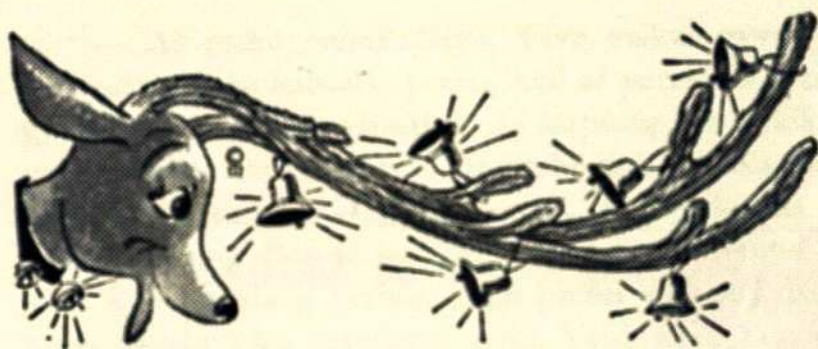
Aš labai sunkiai dirbu — birbu - birbu,
nes yra žmonių (labai užimtų),
kurie nežino (pamiršo),
kad rytoj KALĖDOS!

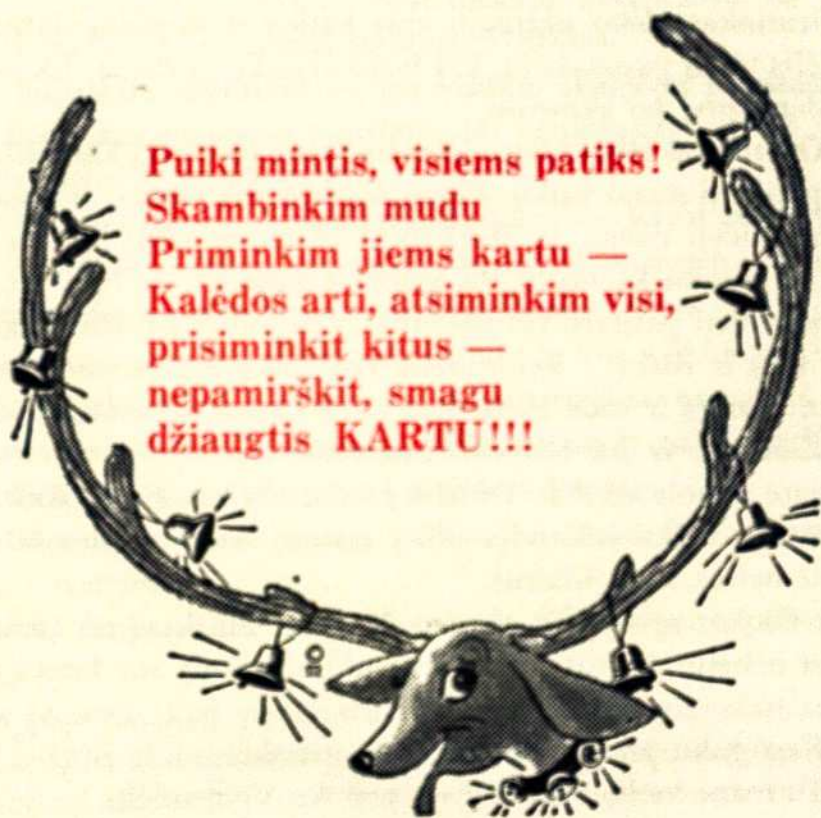
Aš jiems priminsiu,
o kaip, ne kitaip, tik vienaip
su skambučiais!
Aš Skambutis (žinot, vardas),
čia skambučiai (žinot, skamba),
ten Puputis (žinot, draugas).

— Labas, visi —
Jūs ir kiti.
Man skaudu, labai graudu.
Aš permažas Kalėdom ruoštis,
neleidžia puošti...
Kaip prisidėt, kaip nors padėt?
Skambuti, pasakyk, ką dabar man reik daryt.

**Puputi, tu mažas, matau.
Peliukas, žinau,
vistiek, aš manau —
Galėtum padėt...
Eikš, aš žinau!**

**Puiki mintis, visiems patiks!
Skambinkim mudu
Priminkim jiems kartu —
Kalėdos arti, atsiminkim visi,
prisiminkit kitus —
nepamirškite, smagu
džiaugtis KARTU!!!**

VEIDRODĖLIS IR MURKSAS

J. Jankus

(tęsinys)

Policininkas nusišypsojo. Kiekvienas nusikaltėlis pirmiausia sakosi nekaltas.

— Tai kas? — paklausė.

— Murksas.

— Kas tas Murksas?

— Katinas iš kopūstų daržo.

Policininkas nieko nežinojo apie katiną iš kopūstų daržo. Tada Veidrodėlis viską papasakojo, kas buvo atsitikę tą dieną, tik nutylėjo, kaip paslėpė žuvį po akmeniu.

— O dabar aš labai bijau. Jis tyčia mane įsodino į karusėlę, o pats nubėgo papjauti mano vaikų. Žinau, kad žmona miega. Ji visada naktimis labai kietai miega, ir Murksas išneš mums visus keturis vaikus. Darykit su manim ką norit, tik gelbėkit vaikus.

Policininkai pasitarę vėl įsodino Veidrodėlį į mašiną, pora kitų susėdo į kitą ir išlėkė. Veidrodėlis visą laiką ant sėdynės pasistojęs žiūrėjo pro langą ir rodė kelią. Kai buvo namai nebetoli, sušuko:

— Žiūrėkit, va jis. Murksas nedorėlis.

Pamatė ir policininkai. Didelis juodas katinas ėjo šalikele akimis žybciodams ir nešėsi įsikandęs pilką zuikutį, kuris automobilio šviesoj atrodė baltas, kaip šilkinis.

Visi iššoko, apsupo ir pagavo Murksą. Murksas nė sumesti nepėjo, kai nebeturėjo kur bėgti. Jis padėjo kiškutį ant žemės ir nusišypsojo.

— Kuo galiu jums patarnauti? — pasakė.

— Tu mano vaiką nužudei! — prišoko Veidrodėlis.

— Aš nieko nenužudžiau. Tavo vaikas gyvas. Tu pats nueidamas važinėti su karusėle prašei, kad aš pareičiau ir tavo vaikus pavalgydinčiau. Argi jau užmiršai. Aš kopūstų tavo vaikams iš daržo negalėjau nešti. Širdis neleido. Ir garbė neleido. Ką jūs, ponai, — kreipėsi į policininkus, — pasakytumėt, pamatę katiną kopūstlapius per lauką velkanti. Bet aš norėjau savo senam draugui padėti, tai ir sakiau, kad bus daug geriau, jeigu pačius vaikus į daržą nunešiu ir jie patys pavalgys ko norėdami. Argi, Veidrodėli, tau nesarmata taip savo geriausią draugą apkaltinti.

— Tu, Murksai, pats turėk sarmatos, — ramiai atsakė Veidrodėlis. — Tu nė vieno žodžio teisybės nepasakei.

Policininkai pasilenkė prie žemėje gulintio kiškučio. Jis buvo gyvas, bet taip stipriai sulamdytas, kad vos kvėpavo.

— Tai kam taip spaudei? Žiūrėk, vos gyvas, — pasakė atsitiesęs.

— Reikėjo suspausti, kad iš dantų neiškristų.

— O tu ar nori valgyti? — kitas policininkas paklausė kiškučio.

— Nenoriu. Mes po vakarienės. Tėvelis rytą pilną šaldytuvą prikrovė morkų, salotų, kopūstų. Dėdė Murksas mane patį norėjo suvalgyti.

— Tai mat, — pasakė policininkas Murksui.

— Jis nesuprato... Maži vaikai niekada nesupranta, ką jiems dideli nori padaryti, — greitai teisinosi Murksas.

— Supratau, supratau! — jau visiškai atsigavęs paaikškino kiškuotis. — Broliukas su sesute pasislėpė, tai jų nepagavo. O aš išbėgau į lauką, tai mane ir pasigavo ir...

— Viskas aišku, — pasakė policininkas. — Rytoj atsakysi teisme.

Ir įsisodino į vieną automobilį Murksą ir nusivežė į miestą, o kitas automobilis nuvežė Veidrodėlį su kiškučiu namo.

Kai tėvas pašaukė, iš palovių išlindo ir kiti kiškiukai, tik kiškinės ilgai nerado. Ji buvo užsidariusi šaldytuve ir ko nenumirė iš šalčio.

Policininkai dar išklausinėjo, viską surašė ir pakilo važiuoti, kai Veidrodėlis irgi pasisakė norįs pavažiuoti kartu.

— Kur tu? Mus vėl vienus paliksi? — šaukė žmona, bet Veidrodėlis ją nuramino.

— Aš tuoj. Aš tik noriu dar du žodžius ponams policininkams pasakyti.

Jis paprašė, kad pavėžintų paežere, galiuką pavažiavus paprašė sustoti ir kelis akimirksnius palaukti, o pats greitai nubėgo prie vandens, atvertė akmenį, paėmė žuvį, atnešė policininkams ir pasakė:

— Būkite geri, nuvežkite Murksui. Į nelaimę patekusio draugo juk negali užmiršti.

Policininkas pirmą nustebusiomis akimis pažiūrėjo į Veidrodėlį, paėmė žuvį, suvyniojo į laikraštį ir pametė automobilyje ant grindų.

Veidrodėlis buvo labai rimtas ir stovėjo sukandęs dantis.

Kai tik policija nuvažiavo, jis atleido dantis ir pradėjo juoktis. Ilgiau nebegalėjo išsilaikyti. Jis žinojo, kad Murksas pažins žuvį, kuri buvo dingusi nuo kranto.

Ir namo parėjo vis dar negalėdamas sulaikyti juoko, bet kitą rytą anksti sukėlė visą šeimą ir liepė visiems rengtis.

Susirengė ir iškeliavo toli į miškus. Nebeturėjo jokio noro susitikti Murkso, ir niekas jo paežerėj nuo to laiko nebematė. Net ir į liudininkus prieš Murksą teismas negalėjo prisišaukti.

Tas Murksui išėjo į gera. Trejetą savačių atsėdėjusi, teismas paleido namo. Bet vistiek jis grįžo labai piktas ir pirmiausia nubėgo susitvarkyti su Veidrodėlio šeima, tik jo namus rado visiškai tuščius.

Klausinėjo visų, bet niekas nežinojo, kur jo išsikraustyta, o pats vienas į miškus bijo leisti, nes buvo pažinęs, kad ir Veidrodėlis turi ne tik baltą uodegą, bet ir gerą galvą ant pečių.

DAINELĖ

Pr. Naujokaitis

Tyliai, tyliai krinta snaigės.
Baltą pasaką jos seka:
Apie melsvą aukštą dangų,
Apie skaistų saulės taką.

Seka pasaką be žodžių
Tuo tyliuoju kritimu:
Apie šaltą, tyrą grožį,
Kurs banguoja iš erdvių.

Mielą brangią tėviškėlę
Mini snaigės kritime
Ir mamytės pasakėlę,
Kur gaivina vis mane.

Bėkim, bėkim
Pas Jėzuli,
Kurs, užgimęs,
Kūtėj guli.
Jam lopšinę, virš šilų,
Gieda pulkas angelų.

Jau rarotų
Varpas kviečia,
Gintarinės
Žvaigždės šviečia.
Šventą naktį jos, mačiau,
Suspindėjo daug skaisčiau.

Piemenėliai
Atskubėjo
Garbint Kristaus
Atpirkėjo:
— Kas, Jėzuli, be Taveš,
Į tėvynę mus parves?

Trys Karaliai
Žvaigždę sekė,
Nieks jų laimės
Neišsakė:
— Gimė Viešpats vaikeliu,
Rasim — eikim šiuo keliu!

JĖZULĮ

Minelga

Buvo šaltos
Mūsų širdys,
Kūdikėlis
Jas sušildys.
Ties rankytę Jis į mus,
Laimins žemę ir namus.

Bėkim, bėkim
Į Betliejų —
Džiaugsmas upėm
Išsiliejo.
Gieda žemė ir dangus:
— Sveikas, Kūdiki brangus!

KELIONĖS IR NUOTYKIAI LIETUVOJE

Pagal A. Bendoriaus "Lietuva"
ir Dr. J. Balio "Istoriniai padavimai"

Praėjo daug amžių, Kaunas vėl buvo atstatytas toje pačioje vietoje. Žmonės užmiršo apie aną Kauną. Rusai užkariavo Lietuvą, lietuvius kunigaikščius išnaikino.

Kartą vienas žmogus susapnavo karalaite. Ji jam ir sako: "Daug amžių esu prakeikta, o su manim visas miestas. Išgelbėk mane ir miestą, nes prakeikimo laikas jau praėjo ir aš galiu pasirodyti viršuj. Bet tu turi man padėti, viena negaliu iškilti į viršų. Nueik į katedrą, paimk švento vandens krapylą, vieną žvakę nuo altoriaus, smaigą, kur žvakes gesina ir kur jas uždega. Tada ateik prie pilies, atsirakink duris — raktą rasi ant viršaus iškilusį — paskui nusileisi virve žemyn, tada rasi du šunis prie durų stovint, o prie durų spyną, kurią numuši su žvakių gesintuvu. Tada aš tau atsimokėsiu ir Kauną išgelbėsi. Nuo Katedros iki pilies nutiesk taką žalia gelumbe.

Ryte žmogus pasiprašė leidimą iš valdžios ir pasiruošė Kauną gelbėti. Nupirko žalios gelumbės, nutiesė iki pilies. Gavo šv. vandens, žvakę ir smaigą žvakėms uždegti, o

gesintuvą pamiršo. Nuėjęs prie pilies rado raktą virš durų. Atrakino duris ir nusileido žemyn. Nusileidęs, užsidegė žvakę ir pamatė, kad jis stovi gatvėje. Gatvės didelės, mūrai keturių, penkių aukštų, auksu išpuošti. Prakeiktas Kaunas daug gražesnis, negu mūsų. Miestas tuščias, labai didelis vėjas pūtė, net jo žvakę užgesino. Paėjęs toliau rado geležines duris. Prie durų stovėjo du šunys. Durys buvo užrakintos labai didele spyna. Jis jau norėjo mušti spyną, kai už durų išgirdo karalaitės balsą: "Jei būtum neužmiršęs paimti žvakių gesintuvą, būtum mane išgelbėjęs. Dabar nebegali. Nieko nedaryk, nes šunys gali tave sudraskyti. Sugrįžk atgal ir vėl gauk iš valdžios leidimą mane išgelbėti.

Kai žmogus išlipo iš prakeikto Kauno, durys tuoj pačios užsidarė ir užsirakino, raktas prapuolė. Žmogus nuėjo vėl prašyti leidimo. Komendantas neleido, bijodamas, kad anas Kaunas, bekildamas į viršų nesugriautų dabartinio Kauno. Kai žmogus buvo aname Kaune, iš viršaus buvo girdėti ūžimas. Jis nežinojo, ar jis buvo nuėjęs po šito Kauno gatve, ar po Nėrim.

Palei Kauno pilį pasidarė skylė. Kai vaikai į tą skylę numesdavo akmenuką, jis negreit nukrisdavo žemyn — atgarsis buvo aiškiai girdimas, kad akmuo atsimušdavo į akmenis, reiškia pataikydavo į gatvę. Kai žmogus lindo į urvą, miestas buvo iškilęs, o kai išlindo į viršų, vėl nugrimzdo gilyn. Užtat akmuo taip ilgai krisdavo. Valdžia ton vieton pastatė kareivį, kad žmonės neitų prie skylės, o skylę užpylė žemėmis. Paskui skylę ir vartus užpylė. Dabar tie vartai išliko, o tik giliai užpilti žemėmis.

— Kažin, — prasitarė Julius. — Žinoma, tai tik pasaka, bet tikrai Kaunas tiek kartų buvo sugriautas ir atstatytas... Gal ir yra kas nors paslaptingo Kauno požemiuose. Gal todėl aš ir gužą gavau, kad lipau kur nereikia, — nusijuokė jis.

— Galbūt, — šyptelėjo senelis. — Bet dabar jau eime namo. Užteks — vakarienė laukia.

JUOKINGA MEDŽIOKLĖ

A. Garsas

Bir-bir-bir, bar-bar-bar,
tuk-tuk-tuk.

— Barškinasi. Aiškiai kas
nors prie durų, tik visai neaiš-
ku kas. Negalėtų būti smakas.
Gal..., — visai neaiškiai galvo-
jo Sauliukas. Jis buvo pasiil-
gęs vieno ypatingo draugo.
Gal tai jis prie durų...

— Sauliuk, ar pamiršai?
Jau trys dienos... einam žaist,
— šaukė storas, saldus balse-
lis. O kasgi gali turėti storą,
saldų balselį, jei ne —

— Meškiukas! Aišku! —
Sauliukas ištraukė savo ge-
riausią draugą iš spintos.
Meškiukas nusišypsojo.

— Jau visus sapnus išsap-
navau — net apie sniegą!

Niekas nežinojo, kad meškiukas kalba. Niekas, o nie-
kas nebūtų atspėjęs, kad meškiukas toks gudrus. Žinoma,
jis dar nemokėjo vaikščioti, kaip kiti, tik jei palaikydavai
už rankos. Tada meškiukas nieko nebijojo.

— Meškiuk, eisim laukan. Kas nors ypatingo mums
šiandien atsitiks, nes pirmas sniegas.

Sauliukas ir meškiukas iškeliavo kieman. Buvo sma-
gu šiaip sau eit ir žiūrėt taip sau į viršų ir nieko ypatingo
negalvot. Bet Sauliukas gavo mintį. Taip viskas prasidėjo,
su mintim.

— Meškiuk, einam sumedžioti žvėrį, — pasiūlė Sauliu-
kas.

— Gerai, tik gal geriau medžiokim seną žvėrį be dantų, kad neįkaštų.

— Nebijok, meškiuk. Žiūrėk, pėdsakai! Dvi poros pėdsakų: dideli apvalūs ir maži apvalūs. Sekim pėdsakus, gal surasim žvėrį ir žvėriuką.

Sauliukas ir meškiukas tvirčiau susikabino rankom. Ne dėlto, kad bijojo, bet tik taip sau. Visi medžiotojai taip daro — turbūt...

Pėdsakai tikrai buvo keisti. Kartais viens arti kito, kartais su dideliais tarpais, kartais daug pėdsakų ant vietos.

— Meškiuk, ar žinai, ką tokie pėdsakai reiškia? — paklausė Sauliukas.

— Man atrodo, kad žinodavau, bet būt geriau, jei pasakytum, — sušnabždėjo meškiukas.

— Pėdsakai toli viens nuo kito reiškia, kad žvėrys bėgo — kaip mes, kai vijomės pilką debesėlį. Pėdsakai labai arti viens kito reiškia, kad žvėrys šokinėjo.

— Sauliuk, žiūrėk, daugiau žvėrių, — staiga nustebo meškiukas, kišdamas koją į naujus pėdsakus. — Gal nevisai saugu. Dabar keturi žvėrys, mes tik du... Gal bėkim...

— Palauk, meškiuk. Aš esu tikras, kad mes šitą medį matėm pirmiau, ir šitą krūmą... Meškiuk, įkišk koją į šitą pėdsaką... — staiga Sauliukas pradėjo juoktis.

Meškiukas pažiūrėjo į savo koją, ir jis pradėjo juoktis. Maži apvalūs pėdsakai ir dideli apvalūs pėdsakai...

— Šiandien mums tikrai atsitiko. Sumedžiojom save, meškiuk. Mes lygiai du kartus apėjom savo kiemą. Mes bėgom ir šokinėjom. Matai, yra lygiai dvi poros pėdsakų, du kart.

Sauliukui ir meškiukui labai patiko toks nuotykis. Užtat jie sugalvojo tokią dainelę:

Šliumpu-pumpu, šliumpu-pumpu,
Ėjom mudu takeliu,
Manėm žvėris pamatysim,
Bet sutikom tik mus du!!

AR ŽINAI ...

Kodėl šviesos naudojamos per Kalėdas?

- Pirmasis Kalėdų žiburys buvo žvaigždė, kuri rodė trim karaliams kelią į Betliejų.
- Tuo laiku, kai Kristus gimė, žydai šventė “Šviesos šventę” naudodami uždegtus žiburius.
- Kūčių naktį airiai savo languose įstato žvakutes, parodyti palankumą keleiviams, kad jiems nereikėtų ieškoti pastogės, kaip Marijai ir Juozapui reikėjo.
- Martynas Liuteris pirmas papuošė Kalėdų eglutę šviesomis.
- Juozapas Mohr, austras, Kalėdinių žiburėlių sužavėtas, parašė gerai žinomą giesmę, “Tyli naktis”, angliškai, “Silent Night.”
- Anglijoje, židiny uždegamas didelis simbolinis rąstas, vadinamas “Yule log”. Ši tradicija yra užsilikusi nuo pagonybės laikų.
- New York’e Kalėdų metu sustatoma apšviestų eglučių eilė, kuri tęsiasi tris mylias. Didžiausia Kalėdų eglutė pasaulyje pastatoma Rockefeller Centre. Ji yra 64 pėdų aukščio, apšviesta trimis tūkstančiais elektrinių lempučių.
- Prancūzai pasakoja legendą apie raudonpilvį paukštelį, kuris mojuodamas sparneliais bandė padidinti ugnį Betliejaus tvartelyje, kad Kūdikėliui būtų šilčiau. Jis taip arti ugnies priskrido, kad jo pilvukas liko raudonas.

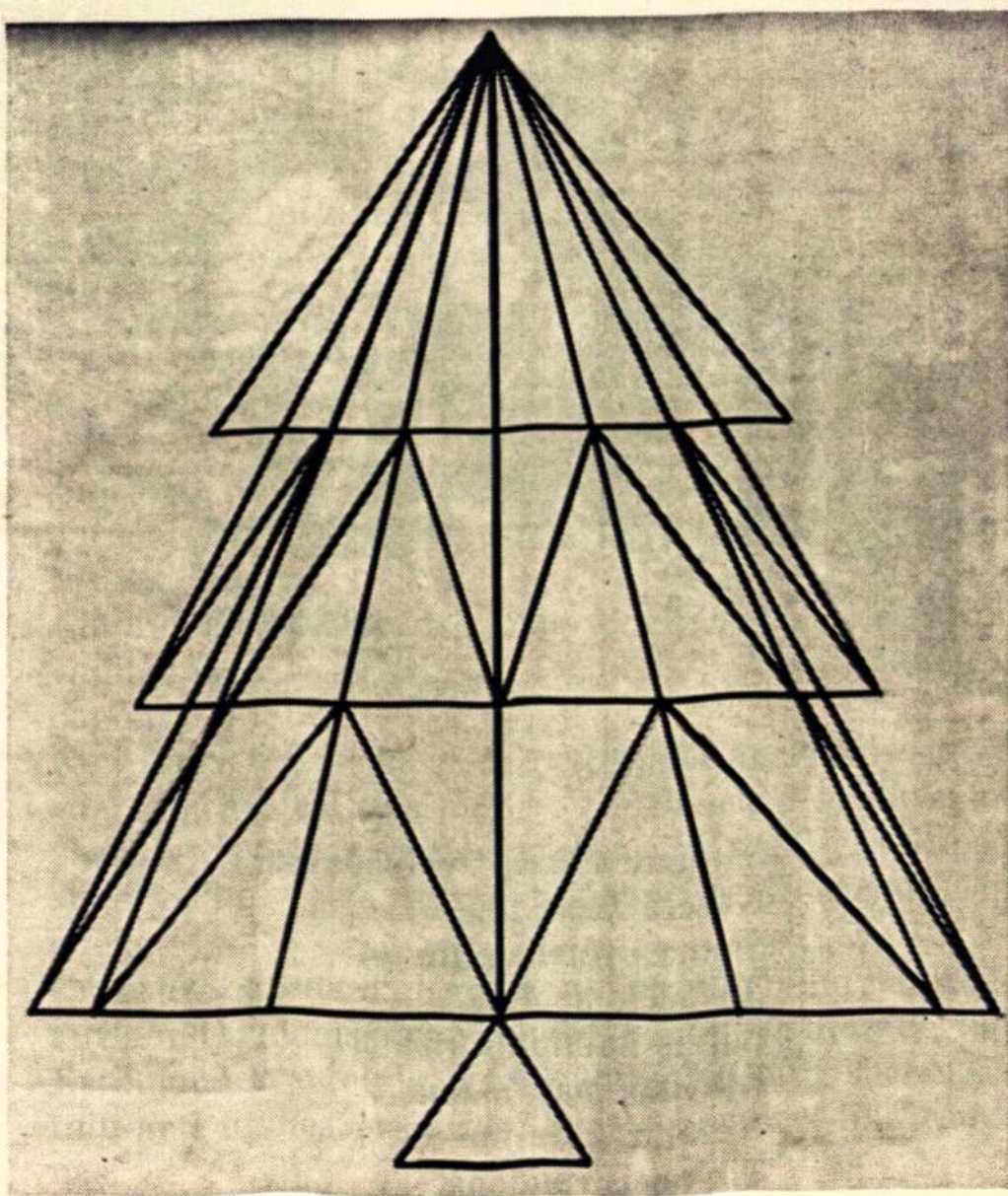
Snaigulėm kaip žvaigždutėm
 Nusėta žemė jau,
 Šiaurys vėjelis pūtė —
 Aš šalčio nebijau...
 Šiltas kailiniais rūbais
 Apvilko, mat, mama,
 Nešalta, gera buvo,
 Tik nosis raudona.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Štai eglutė tokia –
truputį keista...
Pabandykit skaičiuot
trikampius joje!

Dovanų maišo galvosūkis

Skersai:

1. Vabalas, su labai daug kojų.
7. Šaukė.
9. Ne šita.
10. Paprasti kaimo žmonės.
12. Moteriškos giminės šunys.
14. Visa, kas mus supa lauke.
16. Ligi.
17. Juda labai pamažu.
19. Ne šito.
20. Klausimo žodelis.
21. Gruodžio 25-tą linkime linksmų

Šv.

Žemyn:

1. Kai pašala, būna
2. Riebalai.
3. Daug gyvulių kartu.
4. Gauroto gyvulio oda.
5. Jungtukas.
6. Ėmė kastuvu žemę.
8. Kaip nors.
11. Sėjamas grūdėlis.
13. Vertikalinė pastato dalis.
15. Krepšys.
18. Trokšta.

(atsakymai psl. 28)

LINKSMIAU

Mokytoja: Na vaikučiai, koki gera darbėlį vakar padarėte?

Vienas vaikas: Aš nuėjau aplankyti tetos Uršulės.

Mokytoja: Labai gerai. O kaip tu ją pralinksminai?

Vaikas: O, ji visad pralinksmėja, kai aš išeinu namo.

MENO PARODOJE

Ziūrovas: Jūs sakot, kad jūs visus šituos paveikslus nupiešėte kaire ranka?

Menininkas (pasididžiuodamas): Taip.

Ziūrovas: Tai menkas pasiteisinimas.

Mokytoja aiškina, kaip reikia atimti matematikoje.

Mokytoja: Negalima atimti tris pieštukus nuo keturių apelsinų, arba du trintukus nuo penkių knygų. Suprantat?

Vienas mokinys: Ne, nes galima atimti šešis kiaušinius nuo trijų vištų per dvi dienas.

Pardavėjas: Čia puikus dviratis.

Ūkininkas: Kam man pinigų eikvot? Verčiau karvę nusipirkčiau.

Pardavėjas: Bet labai juokingai atrodytumėt ant karvės jodamas.

Ūkininkas: Dar juokingiau atrodyčiau, jei bandyčiau melžti dviratį.

Viena mergaitė: Mes turim didelį namą, tris tarnus, ir mano mama turi keturis kailinius.

O ką jūs turit?

Antra mergaitė: Tai niekis! Mes turim didžiausią šėšką po tvarto pamatu.

Mokytoja: Jonuk, kokio pavidalo yra žemė?

Jonukas: Apvala.

Mokytoja: Gerai, įrodyk man!

Jonukas: Na, tegul būna keturkampė. Aš nenoriu su Jumis ginčytis.

Nervuota moteris: Ponas konduktorius, ar šitas traukinys tikrai sustos Centrinėje Stotyje?

Konduktorius: Tikiuos, kad taip, ponina. Jeigu ne, tai bus baisi katastrofa.

Vaikas: Mamyte, rankšluostis drėgnas.

Motina: Nunešk ir išdžiovink prie židinio.

Po kokios valandos.

Vaikas: Mamyte, ar rankšluostis jau iškeptas, kai pasidaro rudas?

PAS KIRPĖJĄ

Kirpėjas: O kaip tau nukirpti plaukus, vaike?

Berniukas: Taip kaip tėvelio — su skytle vidury.

GRUODIS

Metai baigias su gruodžiu.
Švenčiam daug svarbių progų.
Kristus gimė! Mums džiugu.
Tai Kalėdos! Kaip smagu!
O Kudirka su "Varpu"
Pranašavo laisvę mums.

*Donelaičio mokyklos
6-to sk. mokiniai*

KŪČIOS

Kristaus gimtadienio išvakarėse mes minime Kristaus gimimą. Kūčios tai yra senas lietuvių paprotys.

Tą vakarą laužant plotkelę, prisimenam gimines už geležinės uždangos, išvežtus į Sibirą ir mirusius. Labai įspūdingas vakaras. Mamytė paruošia stalą iš anksto. Uždeda šieną ant stalo ir uždengia balta staltiese. Viduryje stalo padedam plotkeles ir dvylika valgių paminėti dvylika apaštalių. Tą vakarą suvažiuoja visa giminė.

Po trumpos maldos pradedam valgyti Kūčias. Ta vakarienė skiriasi ne tik maistu bet ir kuklumu, nes ant stalo nėra stiprių gėrimų. Kiekvienas suaugęs savotiškai išgyvena šį vakarą. Prisimena tėvelius, sesutes, brolius, kurie yra atskirti arba nukaninti.

1964, GRUODIS

MŪSŲ KŪRYBA

Po Kūčių vakarienės visiems ūpas pakyla ir einam prie eglutės. Ten padainuojam, sakom eilėraščius, ir atidarom dovanas.

Mažieji eina miegoti, o vyresnieji su tėveliais važiuoja į bažnyčią.

Ramunė Ulbaitė

MANO KALĖDŲ ATOSTOGOS

Šitos Kalėdų atostogos buvo labai laukiamos, bet man per greit praėjo. Šitais, kaip ir visais kitais metais, mes turėjome Kūčias ir po to atidarėme savo dovanas. Šiomet aš gavau labai gražių dalykų, kurių tarpe buvo lietuviška knyga, "Silja". Po Kūčių mes važiovome į Bernelių Mišias, 12 valandą nakties. Rytą buvo sunkiau atsikelti, bet jau buvo Kalėdos. Visą savaitę po to aš skaičiau, rašiau laiškus, bet daugiausia žiūrėjau televizijos. Praeitą savaitgalį aš buvau pakviesta pas savo draugę į Oakville. Man dienos praėjo taip greit ir vėl į mokyklą reikėjo eiti. Šitos atostogos praėjo gana linksmi ir įdomiai.

Naujuosius Metus sutikau tikėdama, kad jie taip pat bus laimingi.

Rūta Liuimaitė

RUDENĖLIS

Mūsų miela vasarėlė
Taip greitai prabėgo.
Ją nuvarė rudenėlis,
Į jos vietą pats atėjęs.

Ak, tu šelmi rudenėli,
Ką padarei čia atėjęs,
Kad gėlelės vyst pradėjo,
Jų žiedeliai birti ėmė.

Jau žolelė nežaliuoja,
Medžių šakos liko nuogos,
O lapelių pilna žemė,
Kurie virsta į purvelį.

Tiktai miškai grožį teikia
Gražiais lapais apsikaišę.
Jų gražumas, spalvingumas,
Rodo Dievulio gerumą.

Bernadeta Miliauskaitė
Worcester, Mass.

KŪČIŲ VAKARAS

Kūčios yra Lietuvių tradicija.
Jom pradedame ruošti jau prieš

savaite. Mamytė tvarko kambarius, ruošia valgius, o mes su tėveliu turime rūpintis eglute, dovanomis ir namo papuošimu. Bet vistiek, atėjus Kūčioms, darbų yra daug. Bet visa tai pamirštame, kada atsisėdame prie papuošto Kūčių stalo.

Kūčias pradedame su malda. Maldoje prisimename visus šeimoms mirusiuosius ir gyvuosius, kurie negali su mumis kartu valgyti. Tada laužome plotkeles. Pradedame valgyti silkes, o pabaigiame šližikais. Turi būti mažiausiai dvylika valgių. Mes vaikai neįstengiame visų jų nei paragauti. Kūčiom mamytė pakviečia ir kitų žmonių, kurie yra vieni ir neturi artimųjų.

Pabaigus valgyti, einame prie eglutės ir atidarome dovanas. Po to mamytė važiuoja į bažnyčią, o mes einame miegoti. Žinoma, užmigti ilgai negalime.

Viktoras Kaknevičius
Toronto Maironio vardo
šešt. mokykl.

DĖMESIO!

Visi "Eglutės" rašytojai *prašomi medžiagą prisiųsti prieš mėnesio 10 d., mėnesį prieš "Eglutės" numeriui išeinant: pavyzdžiui, skiriant rašinį "Eglutės" vasario numeriui, reikia jį prisiųsti prieš sausio 10 d. Jei redakcija negaus ligi to laiko, nebus galima rašinį įskirti numeriui.*

Dovanų maišo galvosūkio atsakymai (psl. 25): Skersai: 1. šimtakojis, 7. rėkė, 9. ana, 10. liaudis, 12. kalės, 14. gamta, 16. iki, 17. slenka, 19. ano, 20. ar, 21. Kalėdų. Žemyn: 1. šalna, 2. taukai, 3. banda, 4. kailis, 5. ir, 6. kasė, 8. kažkaip, 11. sėkla, 13. siena, 15. maišas, 18. nori.

1964 METŲ "EGLUTĖS" TURINYS

	nr.	psl.		nr.	psl.
Eilėraščiai			<i>Smaižienė, V. — Kai sugrįšiu</i>	9	10
<i>Audronė, O. B. — Šokim</i>	7	6	<i>Kur jinai?</i>	3	23
<i>Augienė, D. — Žaislai dainuoja</i>	1	3	<i>Laivsa tebūnie Lietuva</i>	2	9
<i>Danutė — Rūta ir Vytenis</i>	1	12	<i>Vasara ateis</i>	1	19
<i>Džiugas, Stasys — Gegužis nuostabus</i>	5	13	<i>Voveraitė, B. — Iš visų gražiausia</i>	7	5
<i>Giedrius, A. — Beždžionė ir akiniai</i>	9	16			
<i>Gintarė — Tomuliukas nepaklausė</i>	4	9	Pasakos ir pasakojimai		
<i>Šuneliukas</i>	8	9	<i>Baronas, Aloyzas — Netikėta kelionė</i>	6	4
<i>Imsrys Pr. — Spindulėliai</i>	8	10	<i>Bindokienė, Danutė — Vytuko eksperimentas</i>	7	14
<i>Voras</i>	9	13	<i>Butkienė, N. — Drambliukas Pepi</i>	1	23
<i>Kašiubienė, A. — Lapai</i>	9	5	<i>Frankienė, Vanda — Ažuolas ir rūtelė</i>	3	8
<i>Sapnas</i>	2	5	<i>Garsas, A. — Juokinga medžioklė</i>	10	?
<i>Yla, St. — Algio draugai</i>	1	23	<i>Giedrius, A. — Šunytis ir kačiukas</i>	6	20
<i>Linutė — Do re mi</i>	4	3	<i>Gimbutienė, E. — Valdukas</i>	7	24
<i>Marija ir mes</i>	5	3	<i>Jankus, J. — Veidrodėlis ir Murksas</i>	7	7
<i>Paukštelis</i>	4	16	<i>(tėsinys)</i>	8	6
<i>Pupučio skėtis</i>	4	23	<i>"</i>	9	11
<i>Puputis ir dramblys</i>	9	21	<i>"</i>	10	12
<i>Puputis, Skambutis ir Kalėdos</i>	10	10	<i>Jankutė, Nijolė — Tulė</i>	5	10
<i>Lipčiūtė, Danutė — Našlaitės gegužis</i>	5	9	<i>(tėsinys)</i>	6	18
<i>Maironis — Žiemos naktis</i>	10	5	<i>Tulė (Rastinukas)</i>	9	6
<i>Minelga, Jonas — Cirke</i>	1	15	<i>Linutė — Ilgakojo atostogos</i>	3	16
<i>Kalėdų naktį</i>	10	?	<i>Kas viduj?</i>	3	18
<i>Kiemo bičiuliai</i>	8	13	<i>Pupučio dovana</i>	5	6
<i>Mamytei</i>	5	23	<i>Pupučio gimtadienis</i>	7	12
<i>Pas Jėzulį</i>	10	?	<i>Pupučio ligos</i>	2	18
<i>Rasytė ir Daliukas</i>	6	10	<i>Pupučio naktinis nuotykis</i>	8	14
<i>Rudenį</i>	8	3	<i>Pupučio pasiryžimas</i>	1	13
<i>Tėveliui</i>	6	13	<i>Puputis ir dramblys</i>	9	21
<i>Vasarėlė</i>	6	3	<i>Puputis ruošiasi</i>	6	24
<i>Vasario 16</i>	2	3	<i>Miškinis, Jonas — Deimantas</i>	9	23
<i>Velykos</i>	3	7	<i>Pušėlė — Gintės laiškas Jėzuliui</i>	10	6
<i>Naujokaitis, Pr. — Dainelė</i>			<i>Lietuvos mokykloje</i>	2	6
<i>Mano paslaptis</i>	2	19	<i>Samanė — Vytuko kelionė</i>	9	3
<i>J. Narūnė — Mano paslaptis</i>	2	19	<i>Slėnys, J. — Kaip Sakšat pasikeitė</i>	6	16
<i>Žiema</i>	10	23	<i>Pono M.M. vargai</i>	9	18
<i>Nemunėlis, Vytė — Knygutė</i>	7	3	<i>Riki-Tiki</i>	4	18
<i>Vardų dainelė</i>	6	23	<i>Velykų zuikutis</i>	3	4
<i>Žiedų malda</i>	4	5	<i>Vieną pilką dieną</i>	8	16
<i>Slėnys, J. — Draugai</i>	7	16	<i>Segur, Comtesse de — Sofijos nelaimės</i>	2	10
<i>SMK — Margučiai</i>	3	3	<i>Spalis, R. — Ramunėlė, aš ir Reksas</i>	8	18
<i>Pavasaris</i>	3	19			
<i>Sapnas</i>	7	11			
<i>Saulės šypsny</i>	5	20			

	nr.	psl.
<i>Šakelė, Putino — Raketa</i>	1	9
<i>Teta Julytė — Tėtukas</i>	6	12

Straipsniai ir straipsneliai

<i>Augienė, Danutė — Lietuviai</i>		
Amerikoj	1	31
Laivu į Ameriką	2	31
Kun. A. Burba	8	31
<i>Jankauskaitė, B. — Apie gyvates</i>	6	14
Apie kurmį	4	13
Šokinėjančios pelytės	1	18
<i>Miškinis, Jonas — Apie gegutę</i>	5	28

Pasikalbėjimai

<i>Dėdė Juozas — 1-4; 2-4; 3-4; 5-4; 6-4; 7-4; 8-4; 10-4.</i>		
---	--	--

Dainos su gaidom

Linksmumas eina per girias	5	18
Suskambėjo	5	18
Ant kalno gluosnys	5	19

“Eglutės” šventė

Kvietimas į “Eglutės” šventę	5	14
Programa	5	15
Mišių giesmės	5	16
Bendros dainos	5	18
Bendri žaidimai	5	19
“Eglutės” šventė	7	27

Vaidinimas

<i>Ramunienė, M. — Gėlės mamytei: 2-14; 3-12; 4-10.</i>		
---	--	--

Linksmiau

1-11; 2-25; 3-15; 6-28; 8-15; 9-28; 10-26.		
--	--	--

Kelionės ir nuotyčiai Lietuvoje

<i>A. Bendorius — 1-20; 2-20; 3-21; 4-21; 5-24; 6-21; 7-19.</i>		
<i>Pagal A. Bendorių — 8-11; 9-14; 10-18.</i>		

Mūsų kūryba

<i>Ambraziejus, Andrius — Pavasaris (eil.)</i>	5	30
<i>Bilaišytė, Vilija — Berželis (eil.)</i>	6	29
Viščiukai (eil.)	8	30
<i>Brazdžionytė, Kazytė — Niagara Falls ir Kanada</i>	9	31
Šv. Kazimieras	5	30

	nr.	psl.
<i>Butkutė, Danutė — Kiškis ir sniegas (eil.)</i>	4	29

<i>Dambriūnas, Antanas — Mano nuotyčiai saloje</i>	9	30
--	---	----

<i>K. Donelaičio 6-to sk. mokiniai —</i>		
Kovas	3	31
Balandis	4	28
Gegužis	5	29
Birželis	6	30
Liepa	6	30
Rugpjūtis	6	31
Rugsėjis	7	30
Spalis	8	28
Lapkritis	9	31
Gruodis	10	27

<i>Erštikaitytė, Onutė — Lapelis</i>	8	29
--------------------------------------	---	----

<i>Galvydytė, Lidija — Mano vovreytė</i>	6	30
--	---	----

<i>Gutauskas, Andrius — Lapkritis</i>	9	29
---------------------------------------	---	----

<i>Jonikaitė, Dalia — Ruduo Lietuvoje</i>	8	29
---	---	----

<i>Jurėnaitė, Žibutė — Lietuva išžodžio ir rašto</i>	2	28
--	---	----

<i>Kaknevičius, Viktoras — Kūčių vakaras</i>	10	28
--	----	----

<i>Kojelis, Linas — Kaip atsirado vaivorykštė</i>	7	31
---	---	----

<i>Liūmaitė, Rūta — Mano Kalėdų atostogos</i>	10	27
---	----	----

<i>Maironio mokyk. 4-to sk. mokiniai — Mūsų “Eglutė”</i>	3	29
--	---	----

<i>Malčiūtė, Vilija — Rudenėlis (eil.)</i>	9	30
--	---	----

<i>Maziliauskaitė, Yvutė — Pavasaris (eil.)</i>	6	29
---	---	----

<i>Miliauskaitė, Bernadeta — Į mokyklą (eil.)</i>	7	30
---	---	----

Rudenėlis	10	28
-----------	----	----

<i>Pakalniškis, Aleksandras — Lietuviškoje mokykloje</i>	5	30
--	---	----

<i>Sakalaitė, Audrė — Žiogas</i>	1	30
----------------------------------	---	----

<i>Seibutytė, Iritė — O motina brangioji (eil.)</i>	8	28
---	---	----

<i>Sližytė, Regina — Kaip Audronės šuniukas gavo vardą</i>	8	29
--	---	----

<i>Stončius, Pijus — Garbėtroška Jonukas</i>	4	28
--	---	----

<i>Stončiūtė, Dangulė — Eiliuota pasakėlė (eil.)</i>	2	29
--	---	----

**Visiems skaitytojams ir bendradarbiams
linksmų Šv. Kalėdų ir laimingų Naujų Metų
nuoširdžiai linki**

Jūsų “EGLUTĖ”

**Tū - tū - tū!
“EGLUTĖ”
laukia Jūsų.
Jei norit
jos sulaukt,
nepamirškite atsinaujint
prenumeratą.
Iki pasimatymo –
1965 metais!!**

	nr.	psl.		nr.	psl.
<i>Surdokas, Linas</i> — Mokyklėlėn (eil.)	7	31	Galvosūkliai		
<i>Šilėnaitė, Rasa</i> — Negirdėta, neregėta pasaka	5	29			
<i>Ulbaite, Ramunė</i> — Kūčios	10	27	Truputį pagalvok		
Smulkioji tautosaka					
Mįslės (surinko <i>Danutė Bindo- kienė</i>)	8	5			
Mįslės ” ”	8	30	Pas skaitytojus		
Priežodžiai ir patarlės	3	6			
Ar žinai...			Pašto dėžutė		
2-22; 3-26; 7-18; 8-26; 9-22; 10-22.					
			2-30; 4-29; 5-31; 6-31.		

Gruodžio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785

Larch.

1. Eligijus, Natalija / Butigeidas, Giedrūnė
2. Adrija, Nonas / Svirgaila, Skirmantė
3. Pranciškus Ksaveras, Atalija / Aumantas, Vingra
4. Petras Chrizologas, Barbora / Vainotas, Liugaila
5. Sabas, Krispina / Vintilas, Alanta
6. Mikalojus, Dionizija / Biliminas, Vėtra
7. Ambrozijus, Anianas / Daugardas, Tautė
8. **MARIJOS NEKALTAS PRASIDĖJIMAS**
Guntilda, Eukaras / Vaidginas, Dova
9. Valerija, Leokadija / Vakaris, Gedenė
10. Miltijadas, Hildemaras / Eidmintas, Ilma
11. Damazas, Dovydas / Tautvaldas, Dirvonė
12. Vicelinas, Abra / Gilmintas, Vainė
13. Liucija, Orestas / Kastautas, Darba
14. Viatoras, Venancijus / Treniota, Kintvilė
15. Urbitas, Nina / Kovotas, Vingilė
16. Euzebas, Adas, Albina / Vygaudas, Audronė
17. Eigilas, Vivina / Mantigaila, Drovydė
18. Gacijonas, Vunibaldas / Girdvilas, Eivilė
19. Ribertas, Fausta / Gediminas, Rimantė
20. Eugenijus, Ptolomiejus / Daugardas, Grožvilė
21. Tomas, Honoratas / Norgaudas, Girenė
22. Flavijonas, Pranciška Cabrini / Gedvydas, Dobilė
23. Migdonas, Viktorija / Vilbutas, Veliuona
24. **KŪCIOS**
Adomas ir Jieva, Irmina / Girstautas, Minvydė
25. **KALĖDOS**
Anastazija, Eugenija / Saugutis, Grožvydas
26. Steponas, Marinas / Perbandas, Dovilė
27. Jonas Evangelistas, Fabiolė / Dautaras, Gedvinė
28. **NEKALTIEJI BERNELIAI**
Teofilė, Cezaris / Kantvilas, Vyga
29. Tomas, Dovydas, Egvinas / Survilas, Gaja
30. Anizas, Aniza / Augas, Audrilė
31. Silvestras, Melanija / Gedgantas, Naurė

9/109,335

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!